

KELLON TAKANA

Kun minuuttiviisari nytkähtää eteenpäin, voi valkoiseksi maalatun kellon pinnalta tai viereiseltä seinältä kuulla rapsahduksen. Kuin maali tai rappaus tippuisi. Kello Tempon talon Tammerkosken puoleisella seinällä on niin suuri, että siitä voi tarkistaa ajan rautatieasemalta saakka.

Jos kellon sisäpuolelta raaputtaa pinnillä maalipintaa, aukosta näkee Hämeensillan ja sen itäpään rakennukset, Ruuskasen talon ja seitsenkerroksisen Suomen pankin talon. Pankkitalon kohdalta kaartaa Hatanpään valtatie viistosti oikealle.

Muistoissani kelloseinä on punainen ja muut seinät vaaleita. Kelloa vastapäätä on musta pystypiano, jossa on kauniisti sorvatut jalat ja pronssiset lampetit nuottitelineen molemmin puolin. Pianon merkki on Perzina. Kerrotaan, että se on tuotu Rutin lapsuudenkodista Tempon talon toisesta päästä. Rutin. Ei koskaan Ruthin tai Ruth Matson, paitsi lehdissä ja kevätnäytöksen ohjelmalehtisessä. Ei siis myöskään tässä kirjassa.

Pianon vieressä on ovi, joka vie pukuhuoneena toimivaan kapeaan eteiseen. Sen sivuilla on matalat puupenkit. Niille laitetaan laukku ja vaatteet, kun balettiasu ja tossut on puettu päälle. On syksy 1958, ja "Rutin koulu" on ollut olemassa vuoden.

Kun Ruti tulee huoneeseen, tytöt ovat tangoilla odottamassa. Mustapartainen mies pianon äärellä asettelee nuottivihkoa telineelle. Czernyn etydit opus 599.

Partamiehestä ei oikein ota selvää, ja joku häntä vähän pelkääkin. Ruti sen sijaan on meille kuin äiti. Rakastamme hänen lempeitä silmiään ja käheää nauruaan.

Heillä kahdella on tarina, ja se tarina tahtoo tulla kerrotuksi.